

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 lutego 1987 r.

w sprawie zasad wartościowania pracy.

Na podstawie art. 33 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o planowaniu społeczno-gospodarczym (Dz. U. z 1987 r. Nr 4, poz. 26) oraz art. 240 § 2 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162 oraz z 1986 r. Nr 42, poz. 201) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie ustala zasady wartościowania pracy w uspołecznionych zakładach pracy, z wyjątkiem jednostek sfery budżetowej, banków, zakładów ubezpieczeń majątkowych i osobowych oraz spółek z udziałem zagranicznym, zwanych dalej „zakładami pracy”.

§ 2. 1. Wartościowanie pracy polega na analizie i ocenie pracy według wyodrębnionych kryteriów oraz na ustalaniu dla tych kryteriów określonej liczby punktów.

2. Wartościowanie pracy stanowi podstawę do opra-

cowania taryfikatorów kwalifikacyjnych i budowy zakładowych tabel płac.

§ 3. Wartościowania pracy dokonuje się na podstawie zasad określonych w rozporządzeniu, z uwzględnieniem:

- 1) metody wiodącej, ustalonej przez Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, lub
- 2) innej metody analityczno-punktowej porównywalnej w zakresie wyników z metodą wiodącą, ustalonej przez zakład pracy po zasięgnięciu opinii właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) lub prezesa centralnego związku spółdzielczego i za zgodą Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 4. Zakłady pracy:

- 1) dokonają punktowych wycen stanowisk pracy, a w uzasadnionych przypadkach także czynności i ope-

racji, oraz opracują taryfikatory kwalifikacyjne — w terminie do dnia 31 marca 1988 r.,

2) uwzględniają w zakładowej polityce płac stopniowe zbliżanie wysokości wynagrodzeń zasadniczych do poziomów wynikających z wartościowania pracy, stosownie do swoich możliwości finansowych.

§ 5. 1. Wartościowania pracy dokonuje komisja zakładowa. Do udziału w pracach komisji powinni być zapraszani przedstawiciele związków zawodowych.

2. Wyceny punktowej stanowisk pracy w zakładzie pracy dokonuje się z uwzględnieniem branżowego układu odniesienia; branżowy układ odniesienia stanowią wyceny punktowe typowych stanowisk pracy (zawodów) w branży.

3. Branżowy układ odniesienia opracowuje zespół powołany przez właściwego ministra, z uwzględnieniem międzybranżowego układu odniesienia; międzybranżowy układ odniesienia stanowią wyceny punktowe wytypowanych stanowisk pracy (zawodów) w gospodarce narodowej.

4. Międzybranżowy układ odniesienia opracowuje komisja do spraw wartościowania pracy, powołana przez Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w uzgodnieniu z właściwymi ministrami.

5. Zakłady pracy aktualizują wyceny punktowe stanowisk pracy, czynności i operacji stosownie do zmian w technologii, organizacji i podziale pracy co najmniej raz na 5 lat. Aktualizacji podlegają również, co najmniej raz na 5 lat, branżowe i międzybranżowe układy odniesienia.

§ 6. 1. Miesięczne stawki wynagrodzenia zasadniczego ustala się jako sumę najniższego wynagrodzenia w uspołecznionych zakładach pracy, określonego przez Radę Ministrów, oraz iloczynu liczby punktów ustalonych dla poszczególnych kategorii zaszeregowania i wartości jednego punktu w złotych.

2. Wysokość stawek wynagrodzenia zasadniczego może być wyższa lub niższa od ustalonych w myśl ust. 1, nie więcej jednak niż o:

- 1) 5% dla kategorii od I do XIV,
- 2) 7% dla kategorii od XV do XXII.

3. Do stawek wynagrodzenia zasadniczego, o których mowa w ust. 1, mogą być włączone w całości lub w części inne składniki wynagrodzenia i należności związane z pracą, z wyłączeniem wyodrębnionych zgodnie z Kodeksem pracy i układami zbiorowymi pracy.

4. Stawki wynagrodzenia zasadniczego ustala się w granicach możliwości finansowych zakładu pracy.

§ 7. Wycena punktowa stanowiska pracy, czynności lub operacji stanowi podstawę zaszeregowania do odpowiedniej kategorii. Tabelę rozpiętości punktowych dla poszczególnych kategorii zaszeregowania określa załącznik do rozporządzenia.

§ 8. 1. Wartość jednego punktu w złotych ustala się jako iloraz planowanego średniomiesięcznego funduszu

wynagrodzeń zasadniczych, z wyłączeniem nadwyżki akordowej, pomniejszonego o iloczyn liczby zatrudnionych i stawki najniższego wynagrodzenia w uspołecznionych zakładach pracy, określonego przez Radę Ministrów, oraz sumy wszystkich punktów uzyskanych w wyniku wycen w procesie wartościowania pracy.

2. Zakłady pracy mogą przejściowo stosować różną wartość jednego punktu w złotych dla poszczególnych grup zatrudnionych.

3. Szczegółowy sposób ustalania wartości punktu w złotych określa Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 9. Najniższe stawki wynagrodzenia zasadniczego dla poszczególnych kategorii zaszeregowania w układach zbiorowych pracy ustala się jako sumę najniższego wynagrodzenia w uspołecznionych zakładach pracy, określonego przez Radę Ministrów, i iloczynu najniższej liczby punktów w danej kategorii, określonej w załączniku do rozporządzenia, oraz najniższej wartości punktu w złotych w zakładach pracy stosujących dany układ zbiorowy pracy.

§ 10. W grupowych formach wynagradzania określone w rozporządzeniu zasady ustalania wynagrodzenia zasadniczego stosuje się do wyceny ogółu prac zespołu.

§ 11. W przemyśle węglowym oraz w przemyśle energetycznym zasady wykorzystania wartościowania pracy w celu ustalenia wysokości wynagrodzenia zasadniczego zostaną określone odrębnie.

§ 12. W zakładach pracy stosujących zasady określone w rozporządzeniu nie mają zastosowania przepisy:

- 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1984 r. w sprawie ustalenia stawek wynagrodzenia zasadniczego dla kierowników zakładów pracy oraz zwiększenia rozpiętości stawek wynagrodzenia zasadniczego dla pracowników na stanowiskach nierobotniczych (Dz. U. Nr 39, poz. 204 i z 1986 r. Nr 48, poz. 244),
- 2) uchwały nr 135 Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1982 r. w sprawie dostosowania niektórych zasad wynagradzania pracowników przedsiębiorstw państwowych do reformy gospodarczej (Monitor Polski Nr 17, poz. 138),
- 3) uchwały nr 60 Rady Ministrów z dnia 19 marca 1982 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych,
- 4) § 4 uchwały nr 75 Rady Ministrów z dnia 19 maja 1986 r. w sprawie najniższych wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy (Monitor Polski Nr 18, poz. 119 i z 1987 r. Nr 2, poz. 10).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

Załącznik do rozporządzenia Rady
Ministrów z dnia 16 lutego 1987 r
(poz. 44)

TABELA ROZPIĘTOŚCI PUNKTOWYCH DLA POSZCZEGÓLNYCH KATEGORII ZASZEREGOWANIA DLA
CELÓW BUDOWY TARYFIKATORÓW I TABEL STAWEK WYNAGRODZEŃ ZASADNICZYCH

Kategoria zaszeregowania	Liczba punktów
I	do 20
II	21— 35
III	36— 50
IV	51— 65
V	66— 80
VI	81— 95
VII	96—110
VIII	111—125
IX	126—140
X	141—160
XI	161—180
XII	181—200
XIII	201—220
XIV	221—240
XV	241—260
XVI	261—280
XVII	281—300
XVIII	301—320
XIX	321—340
XX	341—365
XXI	366—390
XXII	391—420

Uwaga: Kategorię XXII zaszeregowania stosuje się również, jeżeli w wyniku dokonanej wyceny liczba punktów przekracza 420.